

baptist.dk

4

Nummer 4 | 2014 | 161. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Slaveri

Sammen på vej – ferie for alle aldre

Ferie med mening, hygge på campingpladsen – og så kommer du udfordret og fornyet hjem. Sådan er sommerstævnerne og derfor synes stævneformand, Ulla Kusk, at det er oplagt at bruge noget af ferien på Lindeneborg i uge 30. BaptistKirkens 175 års jubilæum vil helt sikkert også tiltrække mange.

[≡] Lone Møller-Hansen
præst og generalsekretær
[📷] Kurt Bøgsted og Bjarne Nielsen

Der er mange tilbud, nogle synes for mange, for det kan være svært at vælge. En tendens, som bliver stærkere i disse år, er, at vi gerne vil have tilbud målrettet lige præcis os – og det gælder især sommerferien. Programmet for BaptistKirkens og Missionsforbundets sommerstævne har noget for alle: børn, between, teenagere, unge, seniorer, gospelfolket, sports-entusiasterne og alle andre.

Børn og latter

Hvis børnene og teenagerne har det godt, har forældrene det også godt. Også i år er der lagt store kræfter i børnenes program. Noget nyt er »sjov sport« – hvor det ikke kun gælder om at røre ben og arme. Også lattermusklerne skal i brug.

Sidste år havde *Connected* pladsproblemer. Det får de ikke i år. Både teenagerne i ONE og de 10-13-årige i *Connected* får deres eget store telt!

Platform – fortrinsvis for de unge – bliver endnu stærkere i år: »Det er især som unge, vi formes i vores tro, og på sommerstævnet styrkes venskaber. Specielt mange unge oplever, at Gud taler til dem, når de tager del i en intens sommerstævne-uge«, siger Ulla Kusk.

Cafe 50+

Selvom man er blevet grå eller tynd i toppen, er der stadig brug for en i Guds rige. Faktisk er seniorer nogle af de stærkeste arbejds kræfter i mange menigheder.

I *Café Broen* vil der være foredrag, fællessang, samtaler og mini-koncert. Netop mennesker, der har været kristne i mange år, har et specielt kald til at pege på Kristus, udfordre nye generationer til at tænke anderledes og skærme de yngre ved ikke at holde fast i fortidens metoder.

Gospel-snak

I år er der et helt gospelspor. De, der gerne vil synge, kan få deres lyst styret både om formiddagen og sidst på eftermiddagen.

De, der gerne vil snakke om at lave gospelgudstjenester og -fællesskaber, kan deltage i Gospel-talk fire dage først på eftermiddagen.

Gospelinstruktør Lars Jochimsen og leder af Gospelfællesskabet Bornholm, Jesper Møller-Hansen, har sammensat et program, hvor man kan synge sig høj, og hvor præster og ledere i menigheder med gospelkor kan blive inspirerede af at lytte til andres erfaringer. Ugen slutes af med en gospelgudstjeneste fredag aften.

Kald til mission

Missionær er noget, nogle andre er på vores vegne. Sådan har tendensen været de seneste årtier. Der er langt imellem de traditionelle missionærer. Til gengæld er der en voksende erkendelse – ikke mindst blandt unge – af, at Gud stadig kalder. Unge rejser ud i verden og arbejder på nye måder med mission. Andre bliver hjemme og finder deres kald i at dele tro og liv med dem, de bor iblandt. Vi er alle kaldet til at være missionærer, der hvor vi er! Det sagde den danske baptistes »jordmoder« J. G. Oncken med ordene: »Enhver baptist er en missionær«.

Desmond Tutu har spurgt: »Hvis du

bliver anklaget for at være kristen – vil der så være beviser nok til at få dig dømt?« Gud kalder os til at strø om os med beviser på vores tro! Missions-cafeen vil finde sted tirsdag og torsdag aften.

Jubilæum

Sidste år holdt Missionsforbundet 125 års jubilæum på sommerstævnet. I år er det baptisternes tur til at markere 175 års jubilæum. Det sker onsdag eftermiddag – inspireret af »Danmarks-indsamlingen«. Her bliver jubilæumsindsamlingen omdrejningspunkt for underholdningen. Menighederne opfordres til at aflevere det, de foreløbig har samlet ind, på sjove og kreative måder. Målet for indsamlingen er 175.000 kr., som deles ligeligt mellem Rwanda/Burundi og Burma/Myanmar.

Inden stævnet vil mange menigheder forhåbentlig afholde kage-konkurrencer, og de skal afgøre, hvad vi skal have til eftermiddagskaffen 23. juli.

Der er altså al mulig grund til at tage på sommerstævne – en eller flere dage eller hele ugen?

Læs mere på www.sommerstaevne.dk, hvor du også kan tilmelde dig.

Indhold **Slaveri**

2 Sammen på vej – ferie for alle aldre

– om sommerstævnet

5 Slave eller frivillig?

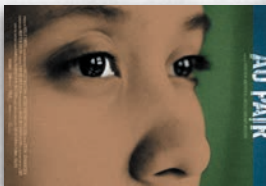
– leder

6 Hvad laver du her?

– portræt af Knud Rønne Hansen

8 Jeg har hundrede og sytten ting, jeg skal nå, før her ser afslappet ud!

– kronik af Anne Åbom

10 Au pair – på lige vilkår?

– samtale med Rozvi Alberto

12 Hvad er du slave af?

– om livet som kristen

14 Frustration fører til handling

– hjælp til prostituerede

16 De var så villige til at arbejde

– honduranere blev snydt

18 De »digitalt indfødte«

– om børn og digitale medier

20 Menneskerettigheder er ikke en selvfølge

– om arbejdet i Europa

23 Glimt fra Vodskov

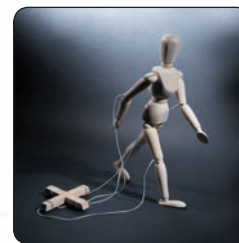
23 Navne

24 175 år – jubilæumsudvalget sprudler

– om de mange arrangementer

26 Én gang spejder, altid spejder

– om spejdergildet

Forsiden

[O] Bent Hansen

28 Præstekerke – eller Guds folk?

– artikelserie i anledning af BaptistKirkens
175 års jubilæum

30 En anderledes pige

– portræt af Césalie Nycimpaye

33 Slut med mobiler i skoletiden!

– skolebørn uden mobiltelefoner

34 Familier til sommerstævne

– hvad er vigtigt?

36 Sprogslaveri ...

– klumme

Redaktion

Hanne Kiel, redaktør

tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk

Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lonemh@live.dk

Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:

Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.350

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idémateriale: Artikel-forslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 5. september. Deadline 23. juni.

Nr. 6: 17. oktober. Deadline 18. august.

Nr. 7: 5. december. Deadline 6. oktober.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.

Bladet kan modtages som lydfilet på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales

på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Slave eller frivillig?

Der er afgørende forskel på, om man er tvunget ind i slaveri eller frivilligt har gjort sig til slave af noget eller nogen. Uanset hvordan det er sket, er man dog stadig slave. Spørgsmålet er så, om det er muligt at være en lykkelig slave?

[≡] Hanne Kiel,
Ingstrup Baptistmenighed
[☒] Bent Hansen

Dagens livsform med arbejde, familie, menighed, aktivt fritidsliv, netværkspleje og selvrealisering har ført os ind i et frivilligt slaveri. Ikke under en fremmed ejer, en tyrannisk overklasse eller rigide normer, men under den personlige kalender. Her noteres alle aftaler og selv kærestebesøg aftales over en tidshorisont på minimum 3 uger. At have styr på sit liv og orden i aftalerne er blevet til et undertrykkende slaveri, der kan dræbe livsglæde og spontanitet. Det er et eksempel på, at man frivilligt kan gøre sig til slave – måske endda en lykkelig slave?

Og endelig er der alt det andet, vi selv vælger, men som alligevel kan ende i en form for slaveri eller afhængighed: arbejde,

alkohol, tobak, spil, internet, mobiltelefoni, at være tilgængelig, at være på ...

Befrielse – en nødvendighed

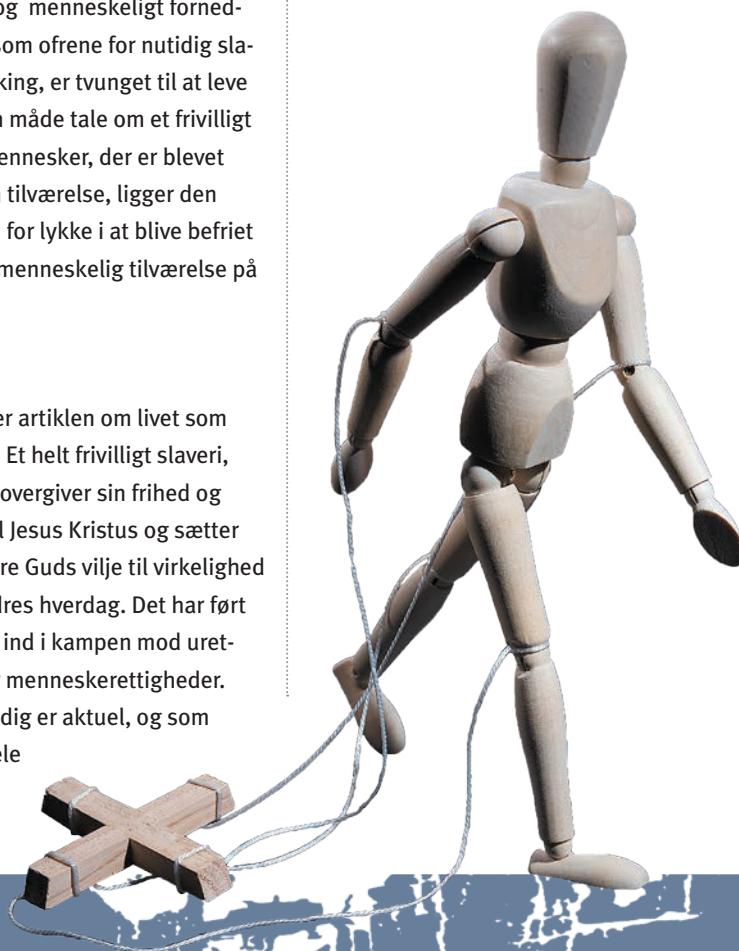
Helt uden sammenligning hermed er den dybt ulykkelige og menneskeligt fornedrende situation som ofrene for nutidig slavehandel, trafficking, er tvunget til at leve i. Her er på ingen måde tale om et frivilligt slaveri. For de mennesker, der er blevet tvunget ind i den tilværelse, ligger den eneste mulighed for lykke i at blive befriet og hjulpet til en menneskelig tilværelse på egne vilkår.

Frivilligt slaveri

Modvægt hertil er artiklen om livet som slave for Kristus. Et helt frivilligt slaveri, hvor mennesket overgiver sin frihed og uafhængighed til Jesus Kristus og sætter livet ind på at gøre Guds vilje til virkelighed i sin egen og andres hverdag. Det har ført mange baptister ind i kampen mod uretfærdighed og for menneskerettigheder. En kamp, der stadig er aktuel, og som baptister over hele verden er engagerede i.

Kamp for frihed i liv og tro

Frihed til at tro og mene det, man vil – også når det er i direkte modstrid med vores tro og mening. Frihed er kun ægte, når den også gælder dem, vi er uenige med.

»Hvad laver du her?«

Knud har sit Rønne med fra fødeøen Bornholm. Som ung var han bonde på Midsjælland – og det var han meget glad for. Men en tidlig julemorgen i 1953 viste Gud ham en anden vej. Netop som han skulle i gang med morgenfodringen og gik gennem dyrenes larm, lød en høj stemme til ham i stalden: »Hvad laver du her?«

[☰] Lone Møller-Hansen
præst og generalsekretær
[📄] Privat og Peter Klarskov

»Gud taler altid kort«, siger Knud. »Derfor behøver man ikke bede lange bønner....«. Han vidste, han skulle være forkynder, men han kunne ingen sprog. Så da begyndte syv års studier, før han i 1960 var uddannet baptistpræst fra seminariet i Tølløse.

Kaldet

Kaldet til at rejse til Afrika fik han ved en julegudstjeneste i Hjørring – der er noget med Knud, Gud og julen. Han fik et syn, mens præsten Børge Berntsen talte om at bære en bjælke: »I den ene ende er der mange, der bærer, i den anden få. Hvor vil du tage fat?« spurgte han. Og det blev mit kald, siger Knud.

Det hændte, inden han traf sin livslange ledsagerske, Jytte, på højskolen i Tølløse. Hun var allerede sygeplejerske og rejste til Belgien for at studere trope-sygdomme. De blev gift i 1958, men »til alt held« bestod hun ikke eksamen, og derfor kunne de tilbringe et år sammen i Belgien, mens Knud også læste til lærer. Det blev samtidig deres sværeste tid, fordi de måtte efterlade deres lille datter, Lena, hos Knuds søster, Inger, hjemme i Danmark. De måtte

koncentrere sig om det næste skridt på vejen til Burundi og Rwanda.

Knuds opgave i Afrika blev uddannelse af præster, mens Jytte tog sig af de syge. Ofte handlede det imidlertid om at hjælpe flygtninge i enten Burundi eller Rwanda. Flygtningestrømmen skiftede jævnligt retning. Knud har kun set Jytte bange i Afrika én gang. Da fik hun røde pletter på kinderne. En gang blev en spejder skudt af soldaterne. Kuglen gik ind i ryggen og ud af maven. På stedet sagde Jytte til Knud: »Du kan græde, når vi kommer hjem. Her skal vi arbejde!« Hun havde gode nerver.

Uddannelse

Mens Knud var formand for Det danske Baptistsamfund¹, besluttede man at nedlægge præsteseminariet, som han selv var uddannet på. Han troede på det tværkirkelige og skandinaviske samarbejde i SALT².

1) Nu: Baptistkirken i Danmark.

2) Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi, som i 2009 her til lands blev en del af 3K. Nu læser de fleste unge baptister teologi på universiteterne eller på 3K: »Kristendom, kultur, kommunikation«.

»Præsteuddannelsen i Rubura var fælles for metodister, anglikanere og baptister. Det kan være svært, fordi vi har forskellig ledelsesform«, er Knuds erfaring. Det er en udfordring, som han også ser i menighedernes og kirkesamfundenes samarbejde i dag. Han tror dog, at de skarpe konfessionelle skel delvis vil forsvinde, og at vi i højere grad vil arbejde sammen om at være i mission i Danmark.

»Den nye generation oplever et fællesskab. De får en bredere uddannelse og bliver i stand til at virke i det danske samfund«.

Lægmænd

Han glæder sig over, at baptist-studerende på universiteterne også engagerer sig i menighederne. Samtidig ser han, at flere lægmænd træder i karakter. Samme søndag formiddag har vi været sammen til gudstjeneste i Nyrup, hvor advokatsekretæren Tonny Christiansen fra Tølløse blev indsat som administrator i menigheden for at frigive andres kræfter til mission.

»I min egen menighed i Ringsted er lederen, Hans Ole Kofoed, en gammel bankmand. Hans stil er mere pinsepræget end vores gamle baptist-tradition, men jeg vil ikke forlade menigheden af den grund. Det betyder mere vægt på forbøn og omsorg – og det er også godt! Men vi skal bevare bevidstheden om, at vi er en del af et stort fællesskab i verden«.

Han finder bladet *Baptist World* frem – noget fra Myanmar vil interessere mig, tænker han. Og han har ret.

Fakta | Knud Rønne Hansen

- Født 15. maj 1933
- Præst i Nyrup (1975-83) og Frederikshavn (1987-92)
- Missionær i Rwanda og Burundi i flere omgange 1961-95
- Sidste forstander på Baptisternes Højskole i 1986
- Formand for Baptistsamfundet 1996-2000
- Gift med Jytte, der døde i 2011

Knud og Jytte fik 25 kugler igennem folkevognsbussen i 1995. Den ene sidder stadig i Knuds skulderblad. Jytte lå nede bag sædet. Den belgiske kaptajn fra faldskærmstropperne i Bujumbura udbrød: »Den bil har været under særlig beskyttelse!«

Fra en flygtningelejr i Rwanda i 1993. Pilen peger på det telt, hvor Jytte hjalp ca. 250 syge om dagen.

Knud og Jytte på besøg hos præsten Benjamin og hans kone Susanne.

»Jeg har hundrede og sytten ting, jeg skal nå, før her ser afslappet ud!«

Sådan beklager Lizzie sig til Niller i komedien ›Den eneste en‹. Parret vil gerne adoptere og venter besøg af en sagsbehandler, og så ›er det vigtigt, at det hele virker afslappet! Jeg skal have ordnet soveværelset, og jeg skal have sat boller i ovnen, så er du ikke bare sød at gå ind og tage noget andet tøj på?«

[≡] Anne Åbom,
Aarhus Baptistmenighed
[†] Collage, Ole Steen

Lizzie er komisk genkendelig i sin optagethed af, hvordan hun selv og hjemmet tager sig ud. Hun bærer på et ideal om, hvordan hjemmet hos en egnet adoptivfamilie ser ud, og det kæmper hun for at leve op til.

På samme måde ser vi i vores samfund, at mange knokler for at leve op til et bestemt ideal. Indimellem bringer medierne historier om folk, der er blevet afhængige af træning. Spiseforstyrrelser er fortsat et stort problem blandt unge, der kæmper med et helt forvrænget kropsideal. For andre kan det være idealet om den perfekte karriere, den helt rigtige partner eller den flotteste bolig, der styrer tanker og handlinger.

Et mentalt slaveri

Slaveri har for mange igennem tiden været et konkret vilkår med fysisk ufrihed og tvangsarbejde, og er det desværre fortsat for nogen. Men udover dette konkrete slaveri, ser vi også i den moderne verden en mental form for slaveri. Nemlig den ufrihed, der ligger i hele tiden at drive sig selv frem mod et bestemt ideal. Det kan naturligvis være sundt at have passende forventninger til sig selv, men sommetider kammer det over. Man styres af egne og

» Ægte frihed handler om at vide, hvad det er, der binder én. «

» Vi gør os selv og hinanden til slaver, fordi vi ikke er bevidste om og stiller spørgsmålstejn ved de idealer, der styrer os. «

omverdenens forventninger – reelle eller indbildte – og bliver på den måde slave af sit eget ideal i et samfund, hvor vi ellers skulle have alle muligheder for at opnå maksimal personlig frihed.

Hvor stammer de idealer fra? Og hvem har sagt, at vi behøver at leve op til dem?

Perfektionisme

De seneste uger har Politiken haft en debat om, hvorvidt det er hårdt at være børnefamilie, og om politikerne kan/skal komme til undsætning. Alle, som har prøvet at have små børn, ved, at det kan være rigtig hårdt til tider. Men spørgsmålet er, om en del af presset ikke også skyldes vores eget ideal om, hvad man skal kunne magte som småbørnsforældre?

Vi vil gerne, at det hele ser perfekt ud. Vi skal have en spændende og meningsfuld karriere, tage på lækre rejser og være den perfekte partner. Så skal der løbes tre gange om ugen, dyrkes yoga, læses aviser og bøger. Derudover vil vi gerne kunne fremvise en (nogenlunde) ren bolig med den rigtige kombination af designermøbler, arvesager og loppefund. Vi vil arrangere hyggelige middage for vennerne, og så skal børnene have sunde, økologiske

madpakker med hver dag, der skal kreeres festlige kostumer til fastelavn og dekoreres cupcakes til hytteturen.

Men langt hen ad vejen er det jo noget, vi pålægger os selv. Vi gør os selv og hinanden til slaver, fordi vi ikke er bevidste om og stiller spørgsmålstejn ved de idealer, der styrer os.

Frihed til at vælge

Der går en historie om, at Abraham Lincoln på et slavemarked så en ung pige blive bortaktioneret. Lincoln bød med og vandt, men efterfølgende sagde han til pigen: »Du er fri!« Hun spurgte: »Hvad betyder det? Betyder det, at jeg kan sige lige, hvad jeg vil?« »Ja, du kan sige lige, hvad du vil, svarede Lincoln. »Betyder det, at jeg kan blive lige, hvad jeg vil?« Lincoln svarede: »Ja, du kan blive lige, hvad du vill!« »Betyder det, at jeg kan gå lige, hvorhen jeg vil?« Han sagde: »Ja, du kan gå lige, hvorhen du vill!« Så sagde pigen: »Så vil jeg gå med dig!«

Ægte frihed handler om at vide, hvad det er, der binder én. Det er fint at have forventninger til sig selv, men hvis man hele tiden jager et ideal, bliver man slave af det. I vores samfund kræver det tilsyneladende en bevidst handling at forblive fri!

Au pair – på lige vilkår?

Mange unge kvinder arbejder i Danmark som au pair-piger. Ofte er det under vilkår, som er helt anderledes, end det egentlig var meningen med ordningen. De fleste kommer fra Filippinerne, fordi de ønsker at forbedre deres livskvalitet.

[☰] Else Skov Villadsen,
Brande Baptistmenighed

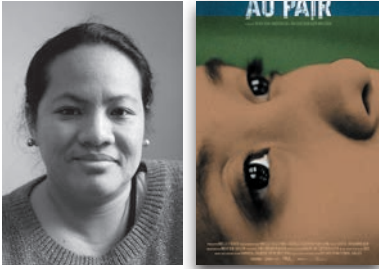
[📺] Linette Lund og Made in Copenhagen

I 1971 tiltrådte Danmark en lov – der var vedtaget af Europarådet – om au pair som kulturel udvekslingsordning. Ordningens formål er: »At au pair-personen kan forbedre sine sproglige og evt. faglige kundskaber samt udvide sin kulturelle horisont ved at få bedre kendskab til Danmark. Som modydelse deltager au pair-personen i de huslige pligter i værtsfamilien i min. 3 og max. 5 timer om dagen, højst 6 dage om ugen«¹. I starten af 2000-tallet blev det muligt for borgere uden for EU at få au pair ophold i Europa.

Bachelor i Filippinerne – tjenestepige i Danmark

»Der er 1770 filippinske au pair-piger i Danmark, stigende i antal efter 2008. De fleste medbringer en mellemlang uddannelse. De kommer, fordi det er svært at få arbejde i Filippinerne, der er dårlige arbejdsforhold og ikke social velfærd som her. De efterspørges især af nordsjællandske familier«, fortæller Rozvi Alberto, der arbejder i Café Cadeau². Her bliver hun hver dag kontaktet af au pair-piger, som ønsker hjælp til at løse store eller små problemer.

1) Ifølge Udlændingestyrelsen. 2) »Drop in Center«, der drives af Frederiksberg Integrationsforening (FIF) og Kirkernes Integrationsstjeneste (KIT)

Rozvi Alberto bruger i sit arbejde filmen »Au pair«. Filmen viser tre filippinske au pairer i deres helt egen virkelighed med mange problemer, der skal løses ved siden af deres arbejde i forstadsvillaerne: fx at sende penge nok hjem til deres fattige familier, at savne en lille datter og at finde ud af, hvor de skal være efter au pair-tiden. Filmen giver også indtryk af, hvordan de mødes i kirken med andre au pair-piger, som fortæller om deres liv.

Som au pair får man gratis kost og logi hos værtsfamilien samt mindst 3.250 kr. pr. måned i lomme penge, men heraf skal betales 8 % i arbejdsmarkedsbidrag. Så er der 3.000 kr. tilbage til personlige udgifter – og hjælp til familien i hjemlandet.

Kulturel udveksling eller billig arbejdskraft?

Beskæftigelsesministeriet står for ordningen, og Udlændingestyrelsen giver tilladel-

se til ophold, men ikke til at arbejde, da det drejer sig om kulturel udveksling og ikke arbejde. Derfor har au pair-piger adgang til kursus i danske samfundsforhold og sprog. I en værtsfamilie skal der bo mindst ét barn under 18 år, i de fleste tilfælde er der flere mindreårige børn.

Rozvi fortæller, at hun var glad for sit arbejde som au pair (dengang kun muligt i 1½ år). Der var rengøring, tøjvask og pasning af tre børn. Hun spiste sammen med familien, men lavede ikke mad. Sammen talte de engelsk, så hun lærte kun lidt dansk, men fik forståelse for dansk kultur.

Efter au pair

En tilladelse gælder højst to år. Derefter søger de fleste arbejdstilladelse, men lykkes det ikke, søges fx nyt au pair-ophold i Norge. En sidste mulighed er illegalt arbejde i Europa, en nødløsning som ingen synes om. Endelig er der ægteskabsmuligheden.

Rozvi ville ønske, at opholdstilladelsen var på tre år – »fordi det er en god ordning for både vært og au pair, og der er brug for mere end to år«.

På mit spørgsmål, om det ikke er ærgerligt for hendes hjemland, at så mange veludannede ikke vender hjem, svarer hun: »Jo – sådan et *braindrain* er ikke godt, men løn og arbejdsforhold er meget bedre her, og mange synes, det går for langsomt i Filippinerne. Når de sender penge hjem herfra, kan familien få det bedre«, slutter Rozvi.

Kilder:

- Rozvi Alberto, f. 1978 i Filippinerne, uddannet fysioterapeut,
- 2006-2008 au pair i Hellerup, herefter integrationskonsulent i KIT
- Café Cadeau, H.C. Ørstedesvej 38, Frederiksberg
- Udlændingestyrelsen: www.nyidanmark.dk
- DVD: Au Pair, produceret 2011 af *Made in Copenhagen* i samarbejde med DR2, støttet af Det Danske Filminstitut og DANIDA.

Hvad er du slave af?

Befri mig fra alt det v^ås om, at du er fri til at gøre, hvad du vil. Du vil altid være styret af noget – spørgsmålet er blot, om du selv har valgt det, du lader dig styre og lede af, eller om du ubevidst danser efter din mesters pibe?

[≡] Claus Bækgaard,
præst i Roskilde Baptistkirke
[☒] Bent Hansen

Vi lever i et land, hvor folk står i kø for at udråbe, at vi lever i et frit land. Det er en menneskeret at være frie. Hverken nogen eller noget skal bestemme over os. Til nød respekterer de fleste af os de grundlæggende samværsregler, færdselsregler, ejendomsret etc., for omvendt forventer vi også, at andre gør det samme. Men når det handler om vores frie vilje, vores valg, prioriteringer, hvad vi har lyst til at bruge vores tid og ressourcer på, anser vi os for at være fuldstændigt frie til at gøre, hvad vi vil.

Teknisk set er det måske også rigtigt, men spørgsmålet er, hvor frie vi egentlig er, når det kommer til stykket? Der er ingen tvivl om, at vi gerne vil have fornemmelsen af, at vi selv træffer vores frie valg. Men i hvor høj grad er vores valg styret af underlæggende kræfter og magter? Bevidst eller ubevidst?

Frivillig slave

Iflg. Paulus¹ er vi enten slaver af synden eller frivillige slaver af Gud og hans retfærdighed. Eller som Peter udtrykker det: »Det man ligger under for, er man slave af!«²

Frivilligt at blive slave af Gud kræver et aktivt tilvalg fra vores side. Til gengæld er dette valg også vejen til oplevelsen af frihed fra alt det andet slaveri, vi lever under.

Ikke bare for Paulus, men også for Jakob, Peter og Judas, betød det, at de alle i deres breve betegner sig som »slaver« af Jesus Kristus. Slaver som helt og fuldt ud var i deres herres vold. Deres liv lå i hans hænder.

Levende offer

I et helt centralt vers i Romerbrevet kommer Paulus med denne formaning: »Bring jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste!«³ Offerkulturen var ikke fremmed for dem dengang, men at bringe sit legeme som et levende offer var noget nyt. Dels den selvmodsigelse, der er i det »levende offer«, dels at bringe legemet som offer. Efter den tids opfattelse var legemet ikke noget godt, og da slet ikke noget, der havde med det guddommelige at gøre.

Men Paulus gør hermed vores »åndelige gudstjeneste« til noget meget jordnært og hverdagsorienteret – noget, der handler om hele vores menneskelighed, ikke bare

det åndelige. At bringe os selv som levende offer handler om, at vi stiller vores liv til rådighed for Gud, og derved gør os selv til slaver for ham.

Levende død – på den gode måde

Vores egen tanke og forestilling om, at vi har retten til selv at vælge, må dø. Netop når vi er døde fra os selv, bliver vi levedejort ved Kristus til det, han oprindeligt havde tænkt, at vi skulle være – og så tilmed i et evighedsperspektiv.

Man kan med andre ord gå omkring som 'levende død' på to måder. Enten går vi rundt døde *fra* os selv og levedejort i Kristus, eller også gør vi som så mange andre: Vi går omkring døde *i* os selv, kun opretholdt levende i en ydre skal.

At være »levende død« på den gode måde handler ikke om at skulle gøre sig fortjent til noget overfor Gud. Det er et bevidst valg, vi må træffe, som en naturlig respons på Guds uendelige kærlighed til os. Til det valg kommer Gud os til hjælp,

» Vi stiller vores liv til rådighed for Gud, og derved gør vi os selv til slaver for ham. «

1) Romerbrevet, kap. 6, vers 11-13. 2) 2. Peters brev, kap. 2, vers 19. 3) Romerbrevet, kap. 12, vers 1

» Spørgsmålet er, om vi bevidst vælger, hvad vi vil være slave af. «

men med det valg gør vi også os selv til slaver for Gud. Vi gør frivilligt ham til vores Mester og Herre. Vi underlægger os ham og lægger vores vilje, vores valg og vores prioriteringer i hans hænder.

Det strider direkte imod vores vestlige frihedsforståelse, der indebærer, at det er muligt at være fuldkommen fri. Vi vil altid ligge under for noget, som vi derved bliver slaver af. Spørgsmålet er, om vi bevidst

vælger, hvad vi vil være slave af, eller om vi fortsat vil leve i illusionen om vores egen frie vilje. Velvidende, at Jesus som Herre er den eneste, der ikke vil fortære vores levende offer, men holde os i live.

Frustration fører til handling

Sidste år blev 79 personer erklæret handlet til sexindustrien i Danmark, og dette tal er stigende. Dermed indgår Danmark i et netværk af verdensomspændende handel med mennesker til sexindustrien, som anslås til at tælle 4,5 millioner ofre. Altså er trafficking en realitet i Danmark.

[≡] Anne Walsøe

[🔒] Privat

København Vineyard har vi haft svært ved at lukke vores øjne for disse grusomme fakta. I 2008 oplevede vi, at Gud viste os de groteske og fornedrende forhold, de handlede og udenlandske kvinder i prostitution lever under – lige midt i vores by. Vi blev frustrerede på grund af vores berøringsangst og manglende erfaring på området. Samtidig blev vi også konfronteret med vores egen magelighed, både fordi der jo skulle gøres noget, men også fordi vi blev nødt til at se den ondskab og smerte i øjnene, som – havde vi bldt os ind – ikke helt vedrørte os.

Anne Walsøe

- er pastoral medarbejder og leder af København Vineyards sociale arbejde, herunder arbejdet med handlede kvinder
- arbejder i Red Barnet
- gift med Simon Walsøe, sammen har de datteren Vega

Se smerten i øjnene

Vi etablerede et partnerskab med Reden International, en organisation med lang erfaring, godt ry og ikke mindst flere programmer for handlede og udenlandske kvinder i prostitution. Siden har vi haft mellem 20 og 35 frivillige på deres værested, sundhedsklinik og krisecenter for handlede kvinder. Partnerskabet har været og er uvurderligt. Det giver os en forståelse for kvinderne, en mulighed for at møde dem og vise dem omsorg, og også for at få erfaring og indsigt i prostitutions- og menneskehandelsområdet. Men det har også givet os mod til at turde træde ud i mere af det, vi oplever, vi er kaldet til.

Opsøge det fortabte

Godt læsset med sponsorerede julegaver fik et lille team ved juletid i 2010 mod til at gå fra dør til dør til Københavns bordeller og dele gaver ud til dem, der bor og arbejder dér. Overraskende nok blev vi ofte lukket ind, og vi blev overvældet af det mørke og den ensomhed, vi fandt. Her mødte vi nutidens slaver, som dag ud og

dag ind sidder i deres små kælderfængsler, lænket til fortællingen om, at de ingenting er værd, fornedrede, ydmygede og med kroppen til salg.

Lys i mørket

Men midt i dette mørke oplevede vi, at lyset brød igennem. Det var tydeligt, at kvinderne var meget glade for at få besøg, og at dét, at vi gad bruge lidt af vores tid til at snakke, lytte og bede med dem, var langt vigtigere end så meget andet, man kunne tilbyde dem. Disse besøg har siden udviklet sig til besøgstjenesten »Plan A«, hvor vi på ugentlig basis besøger kvinderne og forsøger at møde dem med Guds værdighed, omsorg og kærlighed. Vores længsel er, at de må erkende, at de er uendelig meget værd og elsket af Jesus, som længes efter at nå dem med sin kærlighed.

På de fleste af vores besøg snakker vi om vind og vejr, om kvindernes hjemland, familier og det der rører sig. Men nogle gange får vi også lov til at bede sammen med dem, fortælle lidt om Jesus, om kvindernes sande værdi og om håbet i Ham.

Selvom vi til tider bliver anfægtet og slået bagover af mørkets dybde, så oplever vi igen og igen, hvordan lyset slipper ind og bryder mørket.

Ét skridt ad gangen

Vi har set to bordeller lukke efter vores besøg og bøn for, at de måtte lukke. Én af kvinderne, som arbejdede der, er nu i oplæring på en café. Flere af kvinderne er begyndt at komme i den thai-kirke, vi har taget med dem i, og nogle har endda inviteret deres venner med. De fortæller, hvordan det giver fred at synge til Jesus, og at han besøger dem i deres drømme.

Sidste år fik vi mulighed for at åbne en natcafé i samarbejde med andre kirker. I Night Light Caféen, i Eliaskirkens krypt på Vesterbro Torv, har vi privilegiet at kunne være kirke for de udenlandske gade prostituerede to nætter om ugen. Og det kan godt være, at det, vi gør, virker ubetydeligt, at mørket er dybt og forekommer uovervindeligt. Men vi ser, at lyset er stærkere end mørket, og at Guds Rige vinder frem – én centimeter ad gangen.

» Her mødte vi nutidens slaver. «

De var så villige til at arbejde

Det var med løfter om at kunne tjene en god løn ved halvandet års arbejde i Danmark, at 34 personer fra Honduras en tirsdag i august sidste år landede i lufthavnen i Kastrup. Virkeligheden viste sig at være en helt anden for de 34, hvoraf flere havde håndværksmæssige uddannelser. Det var en person i et jobformidlingsagentur, der havde narret dem til hver at betale op til 3.500 US-dollars, knap 20.000 kr. for turen til Danmark.

[≡] Finn S. Basnov, præst i Holbæk Baptistmenighed
[📷] Private

På det gamle Knabstrup Teglværk er gruppen *Makværket* i gang med at omdanne nogle af de gamle bygninger til kulturhus og kollektiv. Det sker ved frivilligt arbejde med hjælp fra unge fra både ind- og udland. *Makværket* havde sagt ja til at modtage 10 personer fra Honduras – men altså uden at stille dem en god løn i udsigt.

Makværket forsøgte ved hjælp af en skriftlig opfordring i lokalområdet at samle mad, tøj og tæpper ind til gæsterne. De ringede også til den lokale sognepræst og siden

hen til baptistpræsten, da de fleste af folkene var evangelikale kristne, blandt andet fra en baptistkirke i Honduras. De fik lov til at blive indtil den 23. september, hvor de havde en returbillet til Honduras. I første omgang havde de et turistvisum, men de var stillet i udsigt af jobformidlingsagenturet, at det ville blive ændret, når de ankom til Danmark.

Lånte til rejsen

Jeg besøgte sammen med en kvinde fra Ecuador – hun kommer i vores kirke – flere gange de 34 mænd og kvinder fra Honduras, som var kommet til Danmark med det håb at tjene penge til familierne derhjemme. De havde alle måttet låne af familie, venner og bank for at kunne komme hertil, og desuden havde en del af dem sagt deres arbejde op for at rejse – jobs de ikke kunne være sikre på at få igen.

Troede det var en livschance

Manden fra jobformidlingsagenturet havde besøgt kirker i deres område og fået præsterne til at tro på, at dette var en livschance for arbejderne. De spurgte mig også flere gange, om de ikke kunne komme til at tjene bare lidt penge på et eller andet. Det var hårdtarbejdende folk, som var kede af at miste chancen for at hente penge hjem. Og de var stærke i troen; vi havde stærke bønnestunder sammen efter vores samtaler.

De var med til gudstjeneste i Holbæk et par gange, hvor vi fik menighedens medlemmer til at hente dem – vi samlede penge ind til dem og kunne lave lidt frokost til dem. Ved den ene gudstjeneste medvirkede de også med sang og vidnesbyrd.

Mange samlede ind

Heldigvis var der mange baptister og menigheder, også fra folkekirken, der samlede ind til dem. Og de penge, der blev indsamlet, før de skulle rejse, gik ubeskåret til dem. Det blev til 250 dollars til hver af dem, som de kunne tage med hjem, så der var noget at leve for til dem og deres familier de første uger. Menigheden i Holbæk vil gerne sige tusind tak for alle bidrag. Det resterende beløb, som kom ind efter afrejsen, har *Makværket* brugt til bidrag til udgifter i forbindelse med deres ophold. Det blev til ca. 20.000 kr. til vand, el, madindkøb og ikke mindst busen til lufthavnen igen. Og så er restbeløbet sendt til advokathjælp i Honduras.

Bedrageriet undersøges

Der er en politiundersøgelse i gang i Danmark og Honduras for at få fat i de ansvarlige for bedrageriet, og pres fra flere politikere i Honduras gjorde, at det rejseagentur, som var involveret i sagen, har lovet at tilbagebetale de rejsebeløb, som disse mennesker er blevet snydt for.

Nogle af dem valgte på hjemvejen at blive i Spanien og prøve at finde et job der. Det fortæller lidt om arbejdsløsheden i Honduras, når man vælger at søge arbejde i Spanien. Vi har kontakt via Facebook med flere af de 34 – og de ser ud til at være kommet godt igennem en ellers forfærdelig oplevelse. For som flere af dem sagde til os: »Gud har ladet os møde kærligheden og varmen i Danmark. Dejligt, at der er trossøskende alle steder i verden!«

De "digitalt indfødte"

7 ud af 10 tweens spiller onlinespil hver dag eller flere gange om ugen. Drengene og pigerne spiller lige meget online-spil – men ikke de samme spil. Pigerne spiller oftest simulationsspil. Det vil sige, at de skal spille med en bestemt figur eller avatar, mens drengene oftere spiller action-, sport-, og strategispil

For børn og unge er det virtuelle rum ikke et særligt rum, der kræver særlige navigationskompetencer – de er digitalt indfødte. Fire ud af 10 tweens¹⁾ ønsker dog at snakke mere med deres forældre om, hvad de laver på nettet.

[≡] Kirsten Grube, sociolog,
Center for Ungdomsstudier (CUR)
[📷] CUR

Børn og unge færdes hjemmevant i det virtuelle rum

Når man betragter en gruppe af 9-12-årige, navigerer de kompetent i det virtuelle rum. De kan sidde i en mindre gruppe og hjemmevant

spille en række spil på deres smartphones, mens de griner og snakker med hinanden om alle mulige andre ting. Når man er født i oo'erne er det virtuelle rum ikke et rum, der kræver særlige kompetencer.

1) 9-12 årige

Snakker du med dine forældre om, hvad du laver på nettet?

– Kun hvis det er sådan noget med, om jeg må få Twitter, Skype eller noget andet, der har noget med alder at gøre
(Christel, 4. kl.)

De unge er dog kun en enkel søgning på Google fra at få adgang til millioner af sider med pornografisk indhold, eller at blive kontaktet af nogen, de ikke kender, fx via chatprogrammer. Der er med andre ord en risiko for, at de hurtigt kan stå i en situation, hvor de ikke ved, hvad de skal gøre. Snakker de da med deres forældre om, hvad de laver på nettet?

4 ud af 10 tweens ønsker at tale mere med deres forældre om nettet

Halvdelen af de 9-12-årige kommunikerer sjældent med deres forældre om, hvad de laver på nettet – men 4 ud af 10 tweens ønsker i højere grad denne snak. Unge efter-spørger voksne, der vil sætte sig sammen med dem, som er nysgerrige på fx det spil,

de spiller, og som vil spørge interesseret ind til de virtuelle verdener, de bevæger sig i. De voksne behøver ikke være »eksperter« – bare de viser nysgerrighed. Det kan godt være, at man nogle gange skyder spørgsmålet »til hjørne«, men så kan man tage snakken en anden gang.

At »sidde bag skærmen« er ikke nødvendigvis det samme som at isolere sig. Når man som 12-årig hænger ud sammen med sine venner, kan man nogle gange hænge ud med dem i det fysiske rum, andre gange i det virtuelle rum. Det gør ikke den store forskel. Online-relationerne fungerer i forlængelse af offline-relationerne.

Selvom flere børn end tidligere er mere fysisk alene, er der ikke flere ensomme – netop fordi man både kan hænge ud med sine venner online og offline. Børn leger

stadigvæk – bare på en anden måde end deres forældre måske har været vant til. Det virtuelle rum kan dog blive en behagelig tryghedszone – og derfor oplever nogle børn det som sjovt og anderledes at overnatte ude, deltage i nye sportsgrene eller at lave noget andet en torsdag aften med deres forældre. Her er det dog vigtigt, at forældre eller andre voksne tager initiativ til det »nye«.

Kilde:

Kirsten Grube & Søren Østergaard (2013): »Børneliv version 2.0 – perspektiver på tweens, fritidsliv og trivsel«.

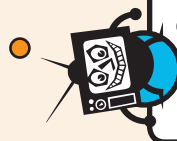
Råd til forældre og andre voksne

Besøg de sider, de unge besøger – gerne sammen med dem – og find ud af, hvad det egentlig går ud på. Chat, spil – prøv selv!

Undgå forbud – sæt i stedet realistiske grænser. Hvis du selv følger med, så er det lettere at sætte grænser, som alle kan leve med.

Reager på ulovligt indhold eller adfærd. Lær dit barn, hvad der er rigtigt og forkert på nettet. Lær børnene at bruge den sunde kritiske sans. At de bør være varsomme med at dele information eller møde nye mennesker – på nettet eller hvis de vil mødes i virkeligheden.

Medierådet for børn og unge

Menneske- rettigheder er ikke en selvfølge

[≡] Ebbe Holm, Korskirken
[📷] Flickr og privat

Undertrykte, udnyttede, mennesker på flugt, mennesker uden basale rettigheder, børn og unge uden adgang til mad eller uddannelse, mennesker eller grupper af religiøse minoriteter: Alle har ret til beskyttelse og liv. Men mange oplever, at det får de kun adgang til, hvis nogle ildsjæle engagerer sig i at løse det.

Det er en historisk kendsgerning, at der blandt baptister altid har været personer, som har været talsmænd for ret og retfærdighed i kamp for menneskerettigheder og principper herfor.

En glørværdig fortid

Med livet som indsats i denne kamp har baptister været forfulgt i Europa, siden de første baptister manifesterede sig i 1500-tallet. Baptister var med til at formulere den amerikanske grundlov med religionsfrihed og adskillelse mellem stat og kirke. Baptister var med til at redigere FN's konvention (1948) om menneskerettigheder, der er grundlaget for de fleste civiliserede landes grundlove. Og baptistpræsten Martin Luther King satte med sine ord, taler og ikke-voldelige manifestationer en proces i gang, inden også han blev slået ihjel på grund af sit engagement.

Udfordringer i nutidens Europa

Blandt europæiske baptister findes mange store og komplicerede udfordringer både i forhold til interne problemstillinger og i forhold til de omgivende samfund. Blandt medlemmer af bulgarske og rumænske baptistmenigheder findes et meget stort antal sigøjnere og romaer, som både i disse lande og i stort set alle øvrige europæiske

lande hverken nyder respekt eller har ligeværdige rettigheder i de omgivende samfund.

Fra andre økonomisk dårligt stillede lande udvandrer hele generationer af unge mennesker i et forsøg på at få job og tjene penge – og en betydelig del af disse nye udvandrere ender i illegalt arbejde, kriminalitet eller prostitution. Sammen slutningen af europæiske Baptistsamfund (EBF) har søgt og søger stadig at være til støtte og inspiration for enkeltpersoner og menigheder, som bruger tid og kræfter på engagement i disse spørgsmål.

Brug for ildsjæle

Heldigvis findes der ildsjæle ud over Europa og andre dele af verden. Mennesker, som engagerer sig i at vise omsorg for både legale og illegale indvandrere, for handlede kvinder og for de mennesker, som forfølges på grund af deres religiøse overbevisning eller praksis. Også mennesker, der arbejder for udbredelse og opretholdelse af de velkendte menneskerettigheder.

Men vi må nok konstatere, at det blandt baptister generelt kun er få personer, der engagerer sig konkret. Dog bør vi kende navnet på den svenske baptistpræst Christer Daelander, som af de svenske baptister stilles til rådighed med 2/5 af

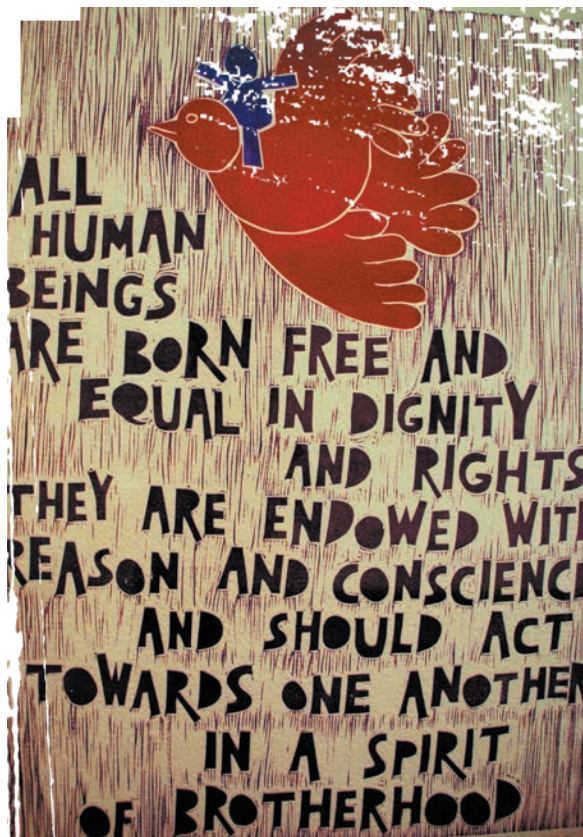
sin arbejdstid til arbejde i internationale organisationer, herunder FN og OSCE¹ for at tale religiøse minoriteters sag. Det er også Daelander, der på EBFs vegne opsøger og rejser til møder med regeringsrepræsentanter for Georgien, Azerbajjan, Kazakstan og Turkmenistan og argumenterer for bare en smule overholdelse af de basale menneskerettigheder i disse lande. Alt sammen til trøst og glæde for de undertrykte.

En anden svensk baptistpræst er Sven-Gunnar Lidén, som i en længere årrække har været engageret i oplysning om og bekæmpelse af trafficking (menneskehandel).

» Vi skal undgå racistiske tendenser – også indenfor BaptistKirken. «

1) OSCE: Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa

» Ildsjæle engagerer sig i at hjælpe indvandrere, handlede kvinder og religionsforfulgte. «

følge. Det er en kendsgerning, at der findes etniske, racemæssige og sociale spændinger og konfrontationer både indenfor verdens baptistsamfund og indenfor enkelte menigheder.

Også i BaptistKirken i Danmark må vi være forberedte på at skabe lige vilkår og retigheder for mennesker, som ikke har den traditionelle baggrund eller farve. Vi skal undgå racistiske tendenser, som opleves

Didi Operenova fra Bulgarien.

mange steder i verden – også indenfor nationale baptistsamfund. I EBF har vi en ildsjæl, Didi Operenova fra Bulgarien, som står i spidsen for en lang række initiativer, der skal medvirke til at forebygge udviklingen af racistisk tankegang og handlemåde i vore civile samfund, men bestemt også i vore kirker.

Yderligere oplysning om EBF og de tre særlige områder – menneskerettigheder, anti-trafficking samt romaer og minoriteter – kan hentes via EBFs hjemmeside og tre særlige Facebookgrupper.²

Fakta | Ebbe Holm

Advokat, bestyrelsesmedlem i *European Baptist Federation*, herunder formand for »Division for External Relations« (især menneskerettigheder, racisme og anti-trafficking).

2) www.ebf.org. Facebook: EBF Anti-trafficking network, EBF Human Rights and Religious Liberty Network og EBF Roma and Minorities Network

En kamp og udfordring, som alt for få baptister deltager aktivt i. Men det arbejde, der dog udføres, er med til at hjælpe de handlede kvinder og unge og til at bringe lidt håb ind i de undertrykte liv – især når menigheders medlemmer både finder mad, bolig og arbejde til dem.

Fremtidsudfordringer

I takt med indvandringen, der sker til den vestlige og nordlige del af Europa, får samfundene nye og mangfoldige udfordringer. Også med politiske spændinger til

Affaldsindsamling i Vodskov

[≡] Bente Jensen,
forstander i Vodskov Baptistkirke

[📍] Oskar Pedersen, Vodskov

For at markere BaptistKirkens jubilæum i lokalsamfundet tilbød vi i Vodskov at gå med i den affaldsindsamling, som Vodskov Samråd startede sidste år. Vores hensigt var at vise kirkens ansvar for miljøet. Rent praktisk foregik det ved, at affaldscontaineren blev sat op ved kirken. Vi sørgede for en fyldig omtale i Vodskov Avis samt for at hænge flyers op i byens forretninger med oplysning om arrangementet.

Efter indsamlingen inviterede vi deltagere på pølser, brød, øl, vand og kaffe

i kirkens lokaler. Vi kunne glæde os over, at 40 af byens borgere mødte op. Der blev indsamlet 150 kg affald, heriblandt 1/2 knallert, 1 cykelhjul, 1 fladskærm samt en hel del flasker, dåser, papiraffald og plastik.

Sidste år blev der i alt indsamlet næsten 200.000 kg affald, da Danmarks Naturfredningsforening havde indsamlingsdag, herunder 176.000 dåser. Så vi kan kun opfordre andre menigheder til at være opmærksomme på dette samfundsnyttige initiativ.

Døbt

Holbæk

11.05.2014: *Maiken Gammelmark Pedersen*
f. 15.05.1998.

Korskirken

03.05.2014: *Natasha Agregaard Nielsen*,
f. 27.07.1999.

Østhimmerland

13.04.2014: *Lilli Sletten Jacobsen*, f. 25.07.2000.

Optaget

Tølløse

04.05.2014: *Ellen Margrethe Jørgensen*,
f. 09.10.1939.

Døde

Bethelkirken

Margrethe (Grethe) Djørup Andersen, født
21.12.1934, døbt i Nibe 26.03.1948, døde
12.05.2014.

Bornholm

Inge Lou Møller, født 27.06.1922, døbt i Nexø
08.04.1934, døde 23.04.2014.

Hjørring

Kirsten Trab, født 04.08.1934, døbt i Hjørring
23.03.2008, døde 30.04.2014.

Kristuskirken, Kbh.

Kirsten Fink-Jensen, født 05.05.1945, døbt i
Kristuskirken, Kbh. 19.04.1959, døde 02.05.2014.

Lyngby

Asta Bidstrup Rasmussen, født 11.06.1913,
døbt i Ebenezer-Pinsekirken, Brede,
døde 24.02.2014.

Holger Lam, født 24.07.1962, døbt i Aarhus
07.02.1982, døde 21.05.2014.

Roskilde

Sesse Frederiksen, født 16.10.1936, døbt i
Fredskirken, Kbh. 02.12.1951, døde 20.04.2014.

Anni Martha Pusch, født 26.10.1920, døbt
i Røddekro 20.09.1936, døde 17.05.2014.

175 år – jubilæums- udvalget sprudler

Kaffemaskinen kører på højtryk, referater og dagsordener findes frem på diverse skærme, der bliver snakket og grinet højlydt, stemningen er super, mens solen sender sine varmende stråler ind gennem vinduerne. Mens resten af Danmark slikker sol og spiser is på årets første rigtig varme forårsdag, knokler jubilæumsudvalget videre med planlægning og promovring af jubilæumsåret.

[≡] Trine Engbo Sørensen,
Bethelkirken og jubilæumsudvalget
[📷] Private

Nu er 2014 – og dermed vores jubilæumsår – i fuld gang. I jubilæumsudvalget glæder vi os over alle de steder, hvor det summer af liv og bobler af aktiviteter. Med den begejstring og det engagement,

» Onsdag den 23. juli bliver en eftermiddag fuld af skæg og ballade. «

der allerede er lagt for dagen, bliver den store kulmination i uge 42 og 43 fantastisk.

Jubilæumsfejring på sommerstævnet

Til sommerstævnet på Lindenberg skal jubilæet naturligvis også fejres. Vi har lagt op til, at arrangementer og events i menighederne skal tænkes som meget udadrettede og missionale, men på sommerstævnet skal vi fejre os selv, for der skal også være tid til at mindes, glædes og nyde.

Onsdag den 23. juli bliver en eftermiddag fuld af skæg og ballade, som bl.a. vil byde på gaver, overraskelser og muligheden for at smage den jubilæumskage, der er blevet kåret som vinder efter alle de lokale konkurrencer. Formen bliver et indsamlingsshow à la Danmarksindsamlingen, hvor der selvfølgelig skal samles penge ind til jubilæumsindsamlingen, og hvor der bliver masser af sjove, rørende og underholdende indslag på scenen. Menighederne er inviteret til at sende video-hilsener ind eller på anden kreativ eller højtidelig måde fortælle om, hvordan man har samlet penge ind eller agter at gøre det. Vi tør også godt love musikindslag af allerhøjeste kvalitet, og derudover bliver vinderen af BaptistKir-

kens logokonkurrence afsløret. Der er altså alle mulige grunde til at finde festtøjet og den store pengepung frem, så selvfølgelig ses vi på Lindenberg den 23. juli.

Aktiviteter i uge 42 og 43

I løbet af august måned kommer der på hjemmesiden endnu et idekatalog, som indeholder forslag til tekster, sange, opskrifter, underholdning mv. til selve jubilæumsfesten, som vi tror mange af jer fejrer lørdag den 25. oktober. Her kan man tage de ideer til sig, som man vil bruge – og lade resten ligge.

175.baptist.dk

Vi håber, at rigtig mange af jer vil huske at tage billeder og fortælle små historier om de aktiviteter, der finder sted i jeres lokalområde og sende det til trine@db.dk – og lad www.175.baptist.dk være stedet, hvor vi kan følge jubilæumsfejringen og inspirere hinanden.

Mange menigheder er allerede i gang med jubilæumsarrangementer. Således har man i Vodskov Baptistkirke afholdt »historisk aften«, hvor en stor del af menigheden mødte op klædt til lejligheden.

» Selvfølgelig ses vi på Lindenberg den 23. juli. «

Sidste punkt på dagsordenen

Hovederne er ved at være trætte, men alligevel bliver der ved med at poppe nye ideer frem. Stafetløb med afsluttende højtidelighed i Lersøparken i København den 26. oktober, en jubilæumssalme, en oplevelsespræmie til den menighed, der samler flest penge ind pr. medlem til jubilæumsindsamlingen, generalsekretæren på cykel på scenen til sommerstævnet ...

Humøret er stadig højt! Nu skal vi bare lige finde en dato til vores næste møde, og det er ikke altid nemt, når 6 kalendere, der allerede er fyldt op med aftaler og planer, skal koordineres. Men det lykkes, og vi siger farvel og på gensyn fulde af forventninger til de næste måneders jubilæumsfejring.

Fra et jubilæumsarrangement i Vodskov Baptistkirke.

Én gang spejder, altid spejder

Sådan siger mindst 120 landsgilde-medlemmer, hvoraf de fleste er tilknyttet seks lokale spejdergilder. Landsgildet er et samlingssted for gamle spejdere og spejdervenner.

[≡] Alice Johansen-Stolt,
Købnerkirken
[📍] Kurt Bøgsted

»Nu gælder det – Landsgildet er en realitet!« – sådan lød det i 1954, da Landsgildet blev stiftet. Det var M. C. Andersen, korpsschef for Danske Baptisters Spejderkorps, som udtalte dette.

Konceptet var, når det drejer sig om struktur og ritualer, en light-version af Sct. Georgs Gilderne. Vores formål er nu som

dengang: »At fremme og støtte gildebevægelsen som en fortsættelse af formålet for Danske Baptisters Spejderkorps blandt gamle spejdere og at støtte spejderarbejdet som helhed«.

Fleere lokale gilder var allerede oprettet, og nye kom til. Der var op- og nedgangstider gennem årene, men i dag er vi en

Færdigt arbejde! Ny-restaureret klokke og klokkestabel til lejrkirken.

fasttømret flok, der nyder fællesskabet på tværs af landet og forsøger at leve op til formålet.

Mange projekter løses

Spejdercentret Øksedal har stået højt på listen. Her har vi alle haft nogle fantastiske oplevelser i vores spejdertid. Vores bidrag til Øksedal har været både penge, udstyr og ikke mindst arbejdskraft i forbindelse med udvidelser og vedligeholdelse af stedet.

I 1958 blev lejrkirkens klokke og klokkestabel skænket af Landsgildet. Da klokken efter mange års brug trængte til en gennemgribende restaurering, var det dejligt i 2012 at kunne tilbagelevere en nyrenoveret klokke og klokkestabel.

Ved de store korpsejre har vi hjulpet i fx køkkenet, med indkøb og udlevering af mad til kredsene, i caféerne, som brandvagt eller hvor der nu var behov for praktisk hjælp.

» Vi var fødselshjælpere med vejledning og grej til et nu blomstrende spejderarbejde i Polen. «

» Vores formål er nu som dengang: At fremme og støtte gildebewægelsen som en fortsættelse af formålet for Danske Baptisters Spejderkorps blandt gamle spejdere og at støtte spejderarbejdet som helhed. «

Internationale projekter

Også BaptistKirkens arbejde i Afrika har vi støttet, især de afrikanske spejdere og spejdercentrene.

Vi kan også glæde os over, at vi var fødselshjælpere med vejledning og grej til et nu blomstrende spejderarbejde i Polen. Det begyndte i 2004, da atten unge polakker fik økonomisk støtte til at være med på korpsejre i Danmark. Da de kom hjem og begyndte med spejderarbejde i deres menighed, fik de i nogle år økonomisk hjælp til bl.a. afholdelse af sommerlejre. Nu er de »selvkørende« og har endda udvidet deres arbejde til også at hjælpe med spejderarbejde i nabolandet Ukraine.

Uddelinger fra støttefond

I begyndelsen af 80'erne fik vi oparbejdet en »landsgildefond« – dvs. en støttekonto, hvor vi af renterne hvert år ved førerstævnet uddeler nogle beløb til kredse eller enkelte spejdere, som på særlig måde har haft behov for en håndsækning. Så helt ineffektive har vi vel ikke været – ved siden af vores eget lokale gilde- og menighedsarbejde.

Men jo flere vi er og bliver, jo bedre kan vi leve op til et af vore formål, nemlig at støtte det bestående spejderarbejde som tak for vores egne gode spejderår. På det seneste har vi kunnet glæde os over en tilgang af enkeltmedlemmer, som har ønsket at støtte arbejdet.

Ved vores kommende landsgildestævne, der afholdes på Øksedal i slutningen af august, glæder vi os til at fejre Landsgildets 60 års jubilæum. Læs mere om Landsgildet på www.landsgildet.dbs.dk

26 spejder-turkis bradepandekager til »Festival-lejren« i 2005.

»Hvad kan vi lære af historien – når vi ser fremad?«
Redaktionen har i anledning af 175 års jubilæet bedt Bent Hylleberg om at skrive en artikel til hvert nummer af baptist.dk i 2014. Her kommer den FJERDE udfordring til os.

[A] Arkiv og Oskar Pedersen

Præstekirke – eller Guds folk?

I disse år har vi en udtalt præstekrise. Vi har for få præster, der ønsker at tjene i menighederne. Og vi har alt for få, der læser med henblik på at blive præster. Vi har mange gange spurgt hinanden, hvor årsagen mon findes. Her kommer et bud, der rækker ned til bibelske og historiske rødder. Baner det vej for nyt?

Når vi i dag arbejder med kirkeforståelse og tjeneste i baptismens tradition, bør vi tænke anderledes end mange andre kristne, der sætter præsten i centrum og gør denne ansvarlig for næsten alt. Vi tænker ikke oppefra – ud fra »embedet« – men vi tager menigheden som udgangspunkt. For at forstå rækkevidden i det perspektiv er det vigtigt at kende til en historisk udvikling, der har rod i de bibelske skrifter.

Gudsfolk

Vi begynder med begrebet »Guds folk«. På græsk hedder »folk« *laos*. I blandt de første kristne blev man en del af dette *folk* ved at lade sig døbe. I dåben, hvor Guds nåde og den døbttes tro mødes, føjes den døbte til Guds *folk*. Som et led i dåbens handling beder menigheden om, at den døbte må blive udrustet med Åndens gaver. Den døbte stiller sig selv – evner, tid og penge – til rådighed for en tjeneste i og ud fra Guds

folk. I Guds *folk* findes således de tjenester og evner, som menigheden har brug for, når der skal »fejres gudstjeneste« og »tjenes i hverdagen«. Ordet *liturgi* bruges på græsk om begge former for tjeneste. Ja, *liturgi* betyder faktisk »folkets arbejde«.

Lægfolk

Men betydningen af *laos* ændrer sig. Efter år 200 findes de første tekster, hvor kirken begynder at sætte skel mellem to grupper i Guds folk. Begrebet *kleros* – der betyder kaldet – optræder nu parallelt med *laos*. Snart betegner *kleros* dem, der er særligt kaldede og bliver ordineret til en speciel tjeneste.

Alle dem, der »kun« er døbte, kaldes fortsat *laos*, der langsomt kommer til at betegne de ikke-ordinerede. I vort og andre sprog har vi skabt et skel i »Guds folk«. På dansk har vi siden talt om præster og lægfolk. Begrebet lægfolk stammer altså

fra *laos*, der er Guds ene folk. Men fra nu af optrådte folket delt – som lægfolk og som ordinerede.

Opgør

Martin Luther forsøgte at komme bag denne fejludvikling ved at tale om dåben som den handling, der skaber »de døbttes præstedømme«. Præsten og andre ordinerede skal ikke stå »over« menigheden, men »i« menigheden.

Datidens døbere, ana-baptisterne, var endnu mere radikale. De indså, at det primært var barnedåben, der havde delt Guds *folk* op i klasser. Barnedåben krævede en række andre indvielser: For de *særligt kaldede* blev ordinationen afgørende. Med *lægfolk* skete der ét af to: Nogle af dem gik i kloster, hvor klosterløftet blev kaldt deres »anden dåb«. De fleste forblev »almindelige« kristne, der skulle have deres barnedåb suppleret med konfirmation, inden de fik

» Måske har vi i disse år
en mere dybtgående krise end
præste-problemet? «

adgang til nadveren, der kun kunne forvaltes af de ordinerede. Men døbernes indsigt slog ikke igennem – den forstummede i takt med, at de fleste af dem blev martyrer.

Sat til side ...

Præster er ikke sat til side – ordineret – for at betjene alle andre kristne, »lægfolket«. Sådan måtte det blive i en kulturkristendom, hvor alle blev barnedøbt. Det perspektiv bør i dag være fortid. Derimod er alle kristne – via dåben – sat til side for at tjene i og ud fra kirken – tjene den beboede jord, fordi mennesker skal høre evangeliet, og fordi Guds skaberværk skal værnes. Med den opgave for øje skal vi i det ene Gudsfolk fremelske alles evner, så alle kommer »i arbejde«. Hertil blev vi alle indviet – i dåben.

Måske har vi i disse år en mere dybtgående krise end præste-problemet? Er vi blevet smittet af opdelingen mellem lægfolk og præst – så meget, at vi overlader det meste af »Guds folks arbejde« til præsten? Mangler vi sans for, at vi alle – som Guds folk – én gang for alle i dåben er blevet indviet til at tjene næsten, fjenden og kloden? Dét er opgaven for Guds folk i arbejde! Og det vil gøre det langt mere spændende af være præst!

Baptister har altid været optaget af dåben. Både venner og fjender har skrevet bøger om »Baptister og Barnedaab«. Her ses ét af de største indlæg i debatten, skrevet af én af vennerne. Den udkom i 1844 og er på 690 sider! Ofte har venner og fjender ikke forstået, at bap-tisme handler om andet end dåb. Og som bap-tister har vi været lige så blinde! I 1928 drøftede datidens baptister præstens rolle. Den gang bidrog P. Olsen med denne vejledning til forkynderen: »Vær ikke bange for at lægge store opgaver frem for menigheden. Vi vil vokse i forhold til, som du lader os se vore muligheder. Fortæl os nu og da om Himlen, men tal ti-ere til os om, hvordan vi skal skabe Himmel på jorden for dem, der omgiver os!«

En anderledes pige

»Søster, når du ikke har prøvet at gå sulten i seng, så kan du ikke hjælpe dem, der er sultne«. Denne tanke kommer myndigt ud af munden på Césalie. Hun er en anderledes kvinde, ligesom hun var en anderledes pige. Kaldet og modningen er blevet født i en smerte, som kun få danskere nogensinde vil komme i nærheden af.

[≡] Aimée Kjær Kofoed,
Amagerbro Frikirke
[📷] Maria Lundegaard

I bagklogskabens skarpe lys ses, hvordan det hele kunne bruges og vendes til dans – selv den frygtelige nat i 1993, hvor Burundi stod i flammer pga. etniske stridigheder. Hun blev slæbt til udkanten af landsbyen, og rundt omkring var nysgerige naboer kravlet højt op i træerne for at følge med i dramaet i krattet nedenfor. Vidnerne var mørke passive skygger, som ikke kunne påregnes at komme til undsætning. Det var situationen alt for risikabel til.

I den mørkeste time

Den 18-årige Césalie skæver op og konstaterer, at de ikke er helt passive. De beder

heftigt med deres rosenkranse. Hun har ikke så meget til overs for rosenkransene. Hun fornemmer en panisk angst, som presser sig på, men hun formår at kontrollere sin vejtrækning og bevare sin værdighed. Rundt om hende har 10-15 mænd sluttet ring, og de erklærer skrupelløst deres hensigt. At hendes tid er kommet. Nu skal hun voldtages og efterfølgende myrdes.

Hvilken tro?

Césalie er opdraget i katolsk sammenhæng. Hun har fra sin tidlige barndom været et 100% menneske, og hun ønskede og drømte om at blive nonne. Som 15-årig begyndte en proces af tvivl og forvandling inden i hende. I tre år trængte spørgsmålet sig på: Hvorfor blev hun belært

om at bede til Jomfru Maria, når der står i bibelen, at »Jesus er vejen«¹? Hun købte heller ikke læren om skærsilden og flere andre ting.

Césalie beskriver, at hun gennemgik en sand forvandling, som man i begyndelsen kun kunne ane, hvis man snakkede tro og teologi med hende. Men til sidst havde denne indre forvandling konsolideret sig, og hun havde også lagt afstand til alle ydre symboler på den katolske tro. Troen på Gud igennem Jesus var til gengæld kulmineret i en oplevelse af at blive fyldt af Helligånden og at få lov til at bede for og trøste mennesker, der kom til hende.

Alle i byen kendte hende som et menneske, man tilkaldte i de sværeste stunder, og som kunne sprede håb og glæde dér, hvor man mindst forventede det. Hun var en anderledes pige. Hun havde altid brændende ønsket sig at være en Guds kvinde, og hendes gave til Ham havde været at bevare sig selv som jomfru. De unge mænd

» Nu skal hun voldtages og efterfølgende myrdes. «

1) Johannes-evangeliet, kap. 14, vers 6

havde også fornemmet, at Césalie var anderledes. Hun tillod dem ikke at komme i nærheden af sig.

Bønnens kraft

Den baggrund gjorde, at det blev umuligt for Césalie at få tingene til at gå op. Skulle hun nu miste sin mødom på denne grusomme og – endnu værre – meningsløse facon? Det gav ingen mening! Så fuld af nyfrelst troskraft udfordrede hun sine bødler: »Jeg ved, at Gud har udvalgt mig til at gøre en masse af sit arbejde. Og jeg er slet ikke færdig med alt det, Han har kaldet mig til. Så jeres plan går imod Hans. Lad mig i det mindste få lov til at bede og søge svar på denne skæbne!« Det gik mændene med til. Og Césalie bad højt og længe. Da 30 minutter var omme, var forvirringen og ubeslutsomheden i gruppen total. Nogle havde allerede taget deres bukser af, men voldtægten blev alligevel aflyst, og de slentrede væk hver for sig. →

» Forvandlingsidéen gennemsyrrer alle Césalies indsatsområder. «

→ Forvandling

Under folkemordet hjalp Césalies far udsatte mennesker, men han blev fanget og slået ihjel for det. Hans ord giver stadig genlyd i Césalies sind, når hun bliver spurgt: »Hvad er du?« Og hendes svar lyder: »Jeg er et Guds barn«. Min far efterlod os denne prægning: »I skal elske alle!« Derfor havde han besluttet, at hans børn ikke skulle oplyses om deres etniske oprindelse. Tut-sier eller hutuer – begge var højt elskede folkeslag.

Tanken om forvandling gennemsyrrer alle Césalies indsatsområder. Hun gennemførte flere grader fra universitetet i Nairobi, Kenya, og vendte tilbage til Burundi som en højt uddannet, intellektuel kvinde med en mission: Forvandling af den enkelte og forvandling af hele landsbyer. Bindinger af alle afskygninger skal nedrives og håb og drømme skal aktiveres! Hånd i hånd med det fantastiske udviklingsarbejde, som hjælper over 80.000 mennesker på det økonomiske plan, føres folk til refleksion over deres liv og indstilling. Og igen og igen bliver hun vidne til, at mennesker forvandles – fuldstændigt som hun var blevet åbenbart dengang i den mørkeste time.

Dutabarane

- et tværkirkeligt netværk etableret i 2007
- består af 28 kirkesamfund og har til formål at udrydde hiv, aids og fattigdom i Burundi
- etableret i et samarbejde mellem Baptistkirken i Danmark, Kirkerådet i Burundi og den kristne organisation World Relief
- har en række programmer målrettet forskellige aldersgrupper, og deres undervisning baserer sig på en kristen tilgang
- gennemfører deres aktiviteter gennem lokale grupper af kirker og har for tiden Burundis største projekt indenfor spare- og lånegrupper med mere end 85.000 medlemmer
- har mere end 100 ansatte i 17 provinser i Burundi
- og mere end 200.000 er blevet undervist i forebyggelse af hiv og aids
- Danida har støttet med ca. 16 mio. kr., DMRU² med 1,5 mio. og CISU³ med 6 mio.

2) Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling – se www.dmcd.org

3) Civilsamfund i Udvikling (tidl. Projektrådgivningen) – se www.cisu.dk

Slut med mobiler i skoletiden!

Verden forandrer sig! I dag er det næsten en selvfølge, at unge har en mobiltelefon og bruger en stor del af deres tid på at kommunikere med vennerne over nettet. Det giver nye muligheder, men også nye problemer.

[≡] Bente Jensen,
forstander i Vodskov Baptistkirke
[☑] Lars Magnus Lund Christensen

Lærer-initiativ

Vindblæs Friskole i Nordjylland tog konsekvensen af de nye problemer og indførte mobilfri skole fra nytår. Hver morgen indsamler lærerne mobiltelefonerne, der først bliver udleveret igen ved skoledagens afslutning.

» Frikvartererne er blevet hyggeligere og rarere. «

Afdelingsleder Tom Larsen fortæller:
»Vores erfaringer med ordningen er positive. Gamle spil som mikado og kortspil er kommet på mode igen. Eleverne kunne tidligere sidde med deres tablets og mobiler og falde hen alene. I dag laver de i stedet noget sammen«.

Et elevråd fulgte trop

På *Hobro Friskole* var det elevrådet, der tog beslutningen om, at det skulle være slut med mobiler i frikvartererne. Eleverne påtog sig selv ansvaret for at indsamle telefonerne.

»Det gik ud over fællesskabet, at mange hele tiden sad begravet i mobilen og var optaget af facebook og snapchat både

i timerne og i frikvartererne«, fortæller formanden for elevrådet, der går i 9.klasse.

»Frikvartererne er blevet hyggeligere og rarere«, udtaler en af eleverne i 8.klasse. »Nu sætter vi musik på anlægget og sidder og snakker sammen, uden at nogen er fordybet i mobil. Vi er også ved at få lavet et bibliotek, så vi kan låne bøger og læse dem i frikvarteret«.

Andre af skolens yngre elever fortæller, de spiller speed-tennis i skolegården sammen med kammeraterne. Den fysiske udfoldelse er med til at styrke sammenholdet med kammeraterne.

For lærerne har beslutningen medført, at irritationen over at skulle holde øje med, om eleverne er optaget af uvedkommende mobil-aktivitet i timerne, nu er så godt som forsvundet.

Carsten, Oscar, Lene og Clara Mørch.

Familier til sommerstævne

To familier – familien **Mørch** fra Missionsforbundet og familien **Kofoed** fra Baptistkirken – deler deres oplevelser fra sommerstævner med os.

[☰] Birte Agerdal,
Kirken i Kulturcenter Vendsyssel
[📷] Privat

»**F**or os er sommerstævnet en oplagt anledning til at dele tro som familie. Det er sommerferie med meningsfyldt indhold for børn og voksne og masser af dejligt samvær i familien og med menigheden«, fortæller familien Mørch. »Vi har i otte år, undtagen året Oscar blev født, deltaget på sommerstævnet«.

Begejstrede for Kids

»Clara var bare et år, første gang hun deltog. Det var fantastisk at opleve, hvordan tro også kan deles med selv de yngste børn. Siden har Kids været en væsentlig del af beslutningen om at tage af sted. Sommerstævnet

er et fantastisk sted for vores børn at dyrke relationer til andre jævnaldrende og samtidig få undervisning på deres niveau. De senere år har mange af vores venner fra menigheden også deltaget. Det giver både børn og voksne mulighed for at skabe tættere bånd og dele tro med dem, vi kender hjemmefra«.

De voksne er medarbejdere

»Vi er begge børneledere i kirken til daglig, og derfor faldt det naturligt for tre år siden at melde os som medarbejdere på Kids. Vi skal også i år være med på Minikids. Carsten i rollen som papegøje og Lene som delvis ansvarlig for de kreative aktiviteter«.

Annemette, Johanne, Jeppe, Susanne og Peter Kofoed

Plads og tid til samvær

»Da vi kun har opgaver om formiddagen, er der også plads til hygge i Aalborg-gaden, leg med børnene og deltagelse i seminarer og aftenmøder. Ofte har vi hver udvalgt 1-2 programpunkter hjemmefra.

Vi er mange familier fra menigheden med børn i samme alder, og vi har også familie med, så vi har mulighed for, at andre passer børn, og vi sammen kan gå til program for voksne. Da det er en del af vores sommerferie, er det vigtigt for os, at vi når at holde fri, slappe af og være sammen i familien. Derfor kan der også være dage, hvor vi fravælger stævneprogrammet«.

»Sommerstævnet er ikke helt en tradition eller familieferie for os, men alligevel! En overordnet rød tråd i vores deltagelse har været hygge med venner«, fortæller familien Kofoed fra Tølløse.

Det bedste er for børn og unge

»Vi voksne er aktive spejdere i menigheden, men der er ikke noget børne-/ungdomsarbejde. Så det er godt for vores børn at møde andre med en kristen tilgang til livet. De har haft gode, sjove og skøre oplevelser af svingende kvalitet. Mødet med nye kammerater har altid været det bedste«.

»Vi voksne ønsker os flere programpunkter med mulighed for holdningsskabende åben dialog. Vi synes også, det er dejligt, at vi har mulighed for at slappe af og hygge os og ikke være forpligtet på programmet. Det er jo ferie!«

Vigtigt at dele børnenes oplevelser

»Efter at Johanne og Annemette er blevet ældre, er de kommet tilbage til os og har

delt nogle af deres oplevelser, nogle gode og andre frustrerende. Det er vigtigt, at der er plads til at stille spørgsmål og debattere – også for de unge. Det er jo netop på den måde, de unge danner deres identitet. Der skal være plads til forskellige opfattelser af verden og livet.«

Det bedste for os hver især

Det bedste for Jeppe på syv år er at hænge ud med vennerne og sove i telt. For Annemette på 14 er det at møde venner fra tidligere år, bl.a. en veninde fra Holbæk, som hun også ser en del »hjemme«.

Johanne på 17 synes bedst om at møde kristne venner fra hele landet. At man er en hel gruppe unge, der alle har interesse i Gud, er fantastisk. Men det er også godt at blive udfordret. Der bliver stillet spørgsmålstejn ved tilværelsen, og så er det rart at have nogen at snakke med.

Susanne husker særligt et foredrag med Jacob Birkler fra etisk råd, sene koncerter og gode spillefilm: »Jeg skal som sidste år stå for en aftenaktivitet for børnene. Det er fint at kunne bidrage til det fælles, men også godt at kunne nyde«. Peter synes om at deltage i relevante debatter og hygge i teltet!

» Sommerstævnet er et fantastisk sted for vores børn at dyrke relationer til andre jævnaldrende. «

Sprogslaveri ...

Vores sprog forandres. Det er der ikke noget mærkeligt i, for det har altid fundet sted. Men jeg ved ikke, om tendensen til forandring er sunket til et lavere plan end tidligere. Der kommer mange nye slangord, som vi efterhånden tager til os og bruger uden, at vi tænker over, om det krydrer vort sprog i positiv retning.

[☰] Bjarne Thorndal,
Vodskov Baptistkirke
[✎] Ole Steen

For eksempel hørte jeg engang et håbefuldt ungt menneske udbryde: »Vi har Danmarks fedeste præst!«. Når man er i min alder, tænker man uvilkårligt på kilo og på hvor mange. Men det viste sig, at det handlede om præstens gode kvaliteter. Ord som »fedt« og mange andre, der er meget værre, sniger sig langsomt ind i vort sprog, og efterhånden bliver ordene dagligdags, så vi hænger på dem for at kunne udtrykke os.

Vi har nok alle nogle ord, nogle vendinger eller ordstillinger, som vi bruger uden at tænke over, om det er ord, der klæder sproget. Det er måske ord, som vi næsten er blevet afhængige af, for at vi kan udtrykke os kraftigt nok. Kan man kalde det for sprogslaveri?

Der er en tendens til, at alt skal udtrykkes i superlativer. Det går ikke i Niels Hausgaards hjemstavn, hvor man altid skal levne ord til at kommentere, hvis der »bliver serveret en hummer«. Mange nye ord bruger vi måske også for at »kunne være med på vognen«, for man bliver vel nemmere accepteret blandt kammerater, hvis man bruger tidens sprog?

Jeg mener ikke, at slangord eller ukvemsord lyder værre, hvis de kommer fra en kristen persons mund. Det er de samme ord, men vi kristne kunne gå foran med et godt eksempel – ved at tænke over, hvad vi siger.

Det, synes jeg, ville være fedt – undskyld, godt!